

РЕШЕНИЕ

№ 1086

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 26.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **9306** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на С. М. А. М., гражданин на П. срещу отказ за издаване на виза от 29.2.2020 г., издаден от втори секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], П..

Жалбоподателят твърди, че оспореният отказ е немотивиран; не е достатъчно да се цитира само правната норма. Ограниченията за влизане в страната са изрично регламентирани, като процесният случай не е сред тях. Не се установява наличието на фиктивен адрес. Жалбоподателят е член на семейството на гражданин на ЕС, поради което подаденото заявление отговаря на законовите изисквания.

Ответникът – консулското длъжностно лице при посолството на Република България в [населено място], П., моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че по делото са представени доказателства относно законосъобразността на отказа. Отказът за издаване на виза е в достатъчна степен мотивиран. Претендира разности.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за виза, на 17.10.2019 г. Като цел на пътуване е посочил „посещение на член от семейството или приятел“. Посочил е, че е роден на 24.3.2015 г., ученик; ще е на посещение на семейството – своя баща Р. С. М., британски гражданин, пребиваващ в страната; посочва адрес в [населено място], В..

Иска разрешение за 2 седмици – 14 дена, от 1.12.2019 г. до 14.12.2019 г. Представена е покана-декларация от Р. С. М., посочен като гражданин на П., в която заявява, че жалбоподателката ще живее на негова издръжка и в неговото жилище в страната. Представен е договор за наем на жилището. Установява се, видно от удостоверение за раждане посочената по-горе родствена връзка. Видно от представен паспорт, издаден от О. кралство на Великобритания, бащата на жалбоподателя е британски гражданин, а видно от удостоверение за пребиваване, той има предоставено такова в Република България, като вписаният адрес съвпада с този, който е посочен, че ще обитава.

Видно от писмо от 11.1.2021 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“, се установява, че са налични данни относно декларирания адрес – [населено място], кв. В., [улица], който е посочен в много регистрирани заявления на пакистански граждани и вероятно се използва с цел формално изпълнение на изискванията.

Служебно известно на настоящия състав е, че този адрес е посочен като адрес за пребиваване и по дело № 3067/2020 г. на АССГ, 64 с-в – като адрес на И. М. С., също гражданин на Великобритания, за който се твърди, че е дядо на жалбоподателката по посоченото дело - И. Х., [дата на раждане] гражданин на П..

Видно от писмо от Главна дирекция „Гранична полиция“, бащата на жалбоподателката е имал влизания и излизания в страната, като е имал излизане на 22.11.2019 г. и влизане на 11.2.2020 г. и излизане на 21.2.2020 г., а следващото излизане е било на 12.2.2020 г., след което не са били регистрирани други влизания.

Представени са медицинска застраховка, както и двупосочен самолетен билет.

С обжалвания отказ ответникът е посочил, че не са изпълнени изискванията на чл. 3, § 1 от директива 2004/38/ЕО и не попада в приложното ѝ поле – няма гражданин на ЕС, който жалбоподателят да придружава или към когото да се присъедини.

Предвид така изложеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 17/6.8.2019 г. на временно управляващия Посолството на РБ в И.. Актът е издаден в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателят, на разбираем за него език, е имал възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока. Отказът е в достатъчна степен мотивиран, като са посочени установените, респ. – неустановените факти, както и приложимите правни норми.

По същество.

Чл. 3, § 1 от директива 2004/38/ЕО предвижда, че тази директива се прилага за всички граждани на Съюза, които се движат или пребивават в държава-членка, различна от тази, на която са граждани, и за членовете на техните семейства (така, както са определени в член 2, точка 2, които ги придружават или се присъединяват към тях).

Действително, жалбоподателят и неговото семейство имат право на свободно движение на територията на ЕС като член на семейството на гражданин на О. кралство съгласно чл. 21 от ДФЕС, член 6, параграф 2, член 7, параграф 2, член 12, параграф 2 или 3, член 13, параграф 2, член 14, член 16, параграф 2, член 17, параграф 3 или 4 или член 18 от Директива 2004/38/ЕО, при спазване на ограниченията и условията, определени в тези разпоредби. Съгласно чл. 13, т. 4 от Споразумението, приемащата държава не може да налага каквито да е ограничения или условия за

получаване, запазване или загуба на право на пребиваване, различни от предвидените в Споразумението, като правото на преценка е възможно да е единствено в полза на заинтересованото лице.

Следва да се отбележи, че е неприложим Регламент № 810/2009 на ЕП и на Съвета от 13 юли 2009 г. предвид изричната норма на чл.1, ал. 2, б. „а“ от същия.

Същевременно обаче, при съвкупната преценка на доказателствата, за правните изводи за наличието на предпоставките ѝ от значение са и това, че на регистрирания от бащата на жалбоподателя адрес има многобройни регистрации; той реално не е пребивавал на този адрес за периода, за който е поискана виза.

Правото на свободно придвижване не е неограничено и безусловно. В случая цитираните норми относно свободното движение на граждани на ЕС и членовете на техните семейства следва да се тълкуват при съпоставка и с чл. 35 от цитираната по-горе директива 2004/38/ЕО, предвиждаща правната възможност за държавите-членки да предприемат мерки за отказване на някое от правата по тази директива в случаи на злоупотреба с права или измама, като фиктивните бракове например, като в случая са предоставени процедурните гаранции по членове 30 и 31.

На следващо място, на основание чл. 146, ал. 2 АПК, към момента на приключване на устните състезания /в случая – 26.1.2021 г./ съдът е длъжен да прецени и новонастъпилите факти. В процесния случай от значение за преценка основателността на искането за издаване на виза е това, че към горепосочения момент е отминал периодът от време, за който е поискано издаване на виза.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата следва да се отхвърли.

По разноските. Предвид неоснователността на жалбата, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 510 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. А. М., роден на 24.5.2015 г., гражданин на П. срещу отказ за издаване на виза от 29.2.2020 г., издаден от втори секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], П.. Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: